

komster, frem for at det er dem med de laveste indkomster, der her skal betale.

Man må sige, at det her forslag jo er et af eksemplerne på nogle besynderlige ting, som satspuljen bliver brugt til. Vi synes, det er et rigtig fint forslag om at forhøje boligstøtten – det er der i den grad brug for – men vi forstår simpelt hen ikke, hvorfor det er kontanthjælpsmodtagere og førtidspensionister osv., der skal betale for, at man forhøjer boligstøtten. Så vi er enige i det forslag, der er fremsat, om, at der er brug for højere boligstøtte, og vi vil undervejs spørge til den kommentar, der ligger i høringssvaret fra Danske Handicaporganisationer om spørgsmålet om førtidspensionister på den nye ordning, som de peger på at de ikke mener vil være omfattet af en forhøjet boligstøtte.

Så har jeg det ligesom andre, nemlig at det, der egentlig er behov for, jo er at få nogle billige boliger. Altså, det, der er behov for, er jo, at man får ret til at bygge de billige boliger, og at vi igen får en ordentlig regulering af huslejerne, sådan at man *har* billige boliger. Det er jo en absurd situation, vi har i dag, hvor rigtig mange ikke har råd til at bo i det almene boligbyggeri, fordi det kræver, at man har en indkomst, der gør, at man kan få en høj boligstøtte, og der er så stadig væk alligevel en del, der ikke har råd til at bo der. Der er virkelig behov for en kæmpe indsats på boligområdet, og jeg glæder mig til, at vi får et nyt flertal og får en boligpolitik og en boligminister og igen får fokus på, at der er behov for at have billige boliger, som man har råd til at bo i i dette land.

Kl. 16:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ordføreren. Velfærdsministeren.

Kl. 16:02

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan kun sige tak for den brede tilslutning, men det er selvfølgelig ikke overraskende. Det her er en del af satspuljeforliget. Der har været nogle spørgsmål, bl.a. fra fru Line Barfod, men jeg hørte det også sådan, at det var noget af det, vi kunne afklare under udvalgsbehandlingen.

Kl. 16:02

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 108:

Forslag til folketingsbeslutning om hjælp til udsatte unge.

Af Marianne Jelved (RV) m.fl.
(Fremsættelse 24.02.2009).

Kl. 16:02

Forhandling

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Forhandlingen er åbnet. Velfærdsministeren.

Kl. 16:02

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Beslutningsforslaget i dag indeholder jo fire forslag, der skal sikre hjælp til unge, der overvejer at begå selvmord eller faktisk har forsøgt selvmord, herunder på grund af psykiske lidelser. Det er jo selvfølgelig et dybt sympatisk formål.

Ser man på de fire punkter, der er nævnt her, kan de stort set – så vidt jeg kan vurdere – lade sig gøre allerede i dag, altså, de ting, hvor kommunerne ligesom bliver opfordret til et bredere samarbejde. Så jeg synes, at vi nemt kommer til, hvis vi siger ja til det her forslag, at lave nogle nye lappeløsninger. Jeg synes, at forslaget her meget godt illustrerer nogle af de grundlæggende problemer, vi har med at få den sociale indsats til at fungere, nemlig hvordan indsatsen bliver organiseret, ikke mindst ude i kommunerne, og vores ansvar for, at den bliver organiseret. Altså, bare det, at vi stadigvæk i den grad snakker om kommunerne, viser det jo, for her er der jo netop spørgsmålene om, hvad der er kommunalbestyrelsens ansvar, hvad der er forvaltningens ansvar, hvad der er borgernes eget ansvar, og hvilket ansvar vi overdrager til de frivillige organisationer. Det synes jeg er meget påtrængende. Det er jo noget af det, vi forsøger at gøre med en indsats for de hjemløse – at lave en mere sammenhængende indsats, hvor det bliver meget tydeligt, hvem der har ansvar for hvad – og derfor er det også nemmere at følge op på indsatsen.

Jeg ville ønske, at det var noget af det, vi kunne gøre med Barnets Reform. Om vi kan sige, om selvmordstruede unge kommer ind under

det, ved jeg ikke, men det kunne vi måske godt. Jeg har brug for, at vi i højere grad får diskuteret igennem, hvordan vi strukturerer den her indsats, hvad det er for et problem, vi står over for, hvad det er for nogle løsninger, der er nødvendige, og hvem der så har ansvaret for de løsninger. Ellers er jeg bange for, at det her bliver nogle lappeløsninger eller noget, hvor kommunerne kan sige, at det gør de allerede i forvejen.

Så det er en tilslutning til, at vi snakker videre om det her; men et nej til forslaget, sådan som det ser ud her.

Kl. 16:05

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Fru Sophie Løhde som ordfører.

Kl. 16:05

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Beslutningsforslaget fra Det Radikale Venstre, som vi behandler her, indeholder, som ministeren også var inde på, fire dele, som alle har til formål at sikre hjælp til unge, der enten overvejer at begå selvmord eller allerede har forsøgt det.

Jeg vil gerne lægge ud med at understrege, at vi i Venstre deler forslagsstillernes bekymring over udviklingen i antallet af selvmordsforsøg og dermed også, at vi i Venstre har det samme ønske om at sikre en hjælp til selvmordstruede unge.

Den første del af beslutningsforslaget handler om at lovgive om forpligtende samarbejde mellem skole, socialforvaltning og frivillige foreninger med inspiration fra SSP-samarbejdet, der i dag eksisterer mellem folkeskole og de sociale myndigheder. Jeg synes måske bare, at problemet med at bruge lige netop SSP-samarbejdet som inspiration for en fremtidig model er – set med mine øjne – at netop det her frivillige samarbejde i dag er et samarbejde, som vi ikke har lovgivet om her fra Christiansborg, men som alligevel er indført i samtlige af landets 98 kommuner. Det skal da også nævnes, at kommunalbestyrelserne allerede efter servicelovens § 49 er forpligtet til at oprette en tværfaglig gruppe, der skal sikre en tidlig indsats.

Med andre ord ligger der allerede nu de samme rammer for initiativer, som forslagsstillerne ønsker at fremsætte, så man kan sige, at den eneste forskel mellem forslagsstillerne og Venstre er, at førstnævnte blot ønsker at påtvinge kommunerne en bestemt procedure for, hvordan de lige præcis skal varetage opgaven. Netop det ud-

gangspunkt er vi måske en lille smule skeptiske over for, da vi jo mener, det er vigtigt, at man tilgodeser de forskellige behov, der er i forhold til hver enkelt kommune, såvel som den enkelte, som det her omhandler. En generel lovgivning for, hvordan kommunerne derfor skal iværksætte og organisere indsatsen, tror vi ganske enkelt ikke på. Som alle erfaringer da også viser, vokser de bedste modeller for samarbejde nedefra, som SSP-samarbejdet jo er et godt eksempel på.

Forslagsstillerne foreslår også, at der skal gives redskaber til folkeskoleeleverne, så de bedre kan forstå psykiske lidelser hos sig selv eller deres nærmeste. Vi er naturligvis helt enige i, at det er vigtigt, at folkeskoleelever har nogle redskaber, og det har vi da heldigvis også gode muligheder for allerede i dag inden for de nuværende rammer. Når det eksempelvis handler om at undervise eleverne i, hvordan forhold som krop, udvikling og psyke bedst håndteres, er de faglige rammer allerede til stede i folkeskolen i dag, ligesom skolerne da også allerede gennem PPR har mulighed for at foretage pædagogisk-psykologisk vurdering af elever, som måtte have behov for det.

Når det drejer sig om spørgsmålet om efteruddannelse til medarbejdere på de frivillige hjælpelinjer, er det naturligvis vigtigt, at de, der står i den modtagende og den opsøgende ende, er klædt på til den opgave, og udgangspunktet er jo netop også, at de frivillige selv er meget opsatte på at løse det i dag og allerede gør det rigtig, rigtig flot. Ligesom ministeren kort var inde på i sin tale, vil jeg da også gerne pege på, at de hjælpelinjer, der eksisterer i dag, som eksempelvis Livslinien, allerede har en stor kompetence i at uddanne andet fagpersonale, ligesom de i øvrigt også stiller mange krav til de frivillige medarbejdere. De frivillige på hjælpelinjerne gør jo allerede i dag en enormt stor indsats, som vi kun kan have den dybeste respekt for, og derfor kan jeg selvfølgelig godt være med på, at der er en gang imellem er behov for nogle yderligere initiativer og indsatser, og det er vel også netop derfor, at man i satspuljekredsen har haft ekstra fokus på unge med psykiske problemer, og at hjælpelinjer som eksempelvis Livslinien jo i øvrigt også igennem en årrække har fået en permanent bevilling fra satspuljen.

Så helt overordnet kan man sige, at vi ikke er uenige i intentionen bag beslutningsforslaget, men når vi ikke kan støtte det, kan man sige, at det for første er, fordi vi ikke tror på, at den bedste vej er ved at lægge en bestemt model ned

over kommunerne, altså en bestemt skabelon ned over hovedet på de relevante aktører, der i øvrigt er, og for det andet, fordi redskaberne, som foreslås anvendt i det her beslutningsforslag, allerede eksisterer i den nuværende redskabskasse, og for det tredje fordi vi jo også tror på, at mennesker er så forskellige, at indsatsen også derved skal tilrettelægges forskelligt forskellige steder. På den baggrund kan Venstre ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Kl. 16:09

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Yildiz Akdogan som ordfører.

Kl. 16:10

(Ordfører)

Yildiz Akdogan (S):

Ifølge World Health Organization er selvmord et af verdens førende sundhedsproblemer. Selvmord ligger faktisk som nr. 2 på listen over ikke-sygdomsrelaterede dødsårsager, og ifølge WHO er psykiske lidelser hovedårsagen hos helt unge mennesker mellem 15 og 25 år.

I 2006 begik 650 danskere selvmord. Næsten to mennesker om dagen følte sig så fortabte, at de valgte døden som udvej, og det er en udvikling, der skaber dyb bekymring. Man undrer sig over, hvordan det kan lade sig gøre i et velfærdssamfund som det danske, at vores unge føler sig så fortabte, at de vælger døden som en løsning på deres situation. Sådan bør det ikke være. Som et velfærdssamfund er det vores fælles ansvar at forholde os til problemet og naturligvis komme med løsningsforslag. Derfor er De Radikales forslag om en styrket indsats i børne- og ungdomspsykiatrien aktuelt, og vi deler forslagsstillernes bekymring for de unge.

I Socialdemokratiet har vi, siden denne regering trådte til, råbt op om en opprioritering af psykiatrien. Som bekendt har området været meget underprioriteret, og de lange ventelister er blot én indikation af denne forsømmelse. Heldigvis har vi via satspuljeforliget i Sundhedsudvalget været med til at lave en udredningsret og en behandlingsret inden for psykiatrien, ligesom vi har støttet regionernes opprioritering af psykiatrien i det danske sundhedssystem. Men der kan gøres meget mere, også hvad børn og unge angår.

I Socialdemokratiet har vi lavet et forebyggelsesudspil på børne- og ungeområdet, hvor et af initiativerne er et SSF-samarbejde, det vil sige et skole-, sundheds- og forældresamarbejde. Hensigten med udspillet er netop at hjælpe børn og

unge, som er overvægtige, ryger eller ikke trives på grund af deres psykiske problemer, f.eks. i forbindelse med mobning eller for den sags skyld forældrenes skilsmisse, eller er på vej ud i et misbrug af alkohol eller stoffer. Her skal der etableres et udvidet og forpligtende samarbejde mellem skolerne, sundhedssektoren, forældrene og kommunernes fritidsforvaltninger om sundhed og trivsel for det enkelte barn. Initiativet er faktisk inspireret af SSP-samarbejdet om børn og unge, der er på vej ud i kriminalitet.

Vores intention er altså den samme som forslagsstillernes, nemlig at hjælpe de unge. Derfor er vi ikke afvisende over for de tiltag, som forslagsstillerne nævner i deres forslag, hvad enten det er tiltag på skoleområdet via viden og information eller tiltag inden for det frivillige arbejde.

Overordnet bakker vi op om forslaget i sin helhed, men hvad de enkelte delelementer angår, især den finansielle del af forslaget, vil vi gerne være med til at diskutere dem i det videre udvalgsarbejde.

Kl. 16:12

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. René Christensen som ordfører.

Kl. 16:13

(Ordfører)

René Christensen (DF):

Med dette forslag lægges der op til, at der etableres samarbejde mellem skole, socialforvaltning og frivillige foreninger med henblik på at hjælpe ensomme unge. Folkeskoleelever får redskaber til at håndtere egne og pårørendes psykiske lidelser, medarbejdere på frivillige hjælpelinjer, der taler med selvmordstruede unge, kan få tilbudt efteruddannelse, og unge, der har forsøgt at begå selvmord, får adgang til intensiv hjælp, herunder gratis psykologbistand.

Forslaget tager fat på et emne, som faktisk er meget relevant netop nu, hvor der gennem de sidste år har været meget fokus på de utilpassede unge, som er udadreagerende. Men det er selvfølgelig også de unge, som fylder mest i billedet. Det er dem, der larmer mest i klasseværelset, det er dem, forældrene reagerer over for, og det er her, vi politikere kræver handling.

Det er fuldstændig rigtigt, at det at være utilpasset ung ikke altid er synligt. Men ser vi dem, er vi opmærksomme på dem, interesserer vi os for dem? Ja, det gør vi selvfølgelig, og hvad er det så, vi skal gøre på området? Det er jo ikke sådan, at der ikke sker noget i dag, og det ved for-

slagsstillerne også. Vi har jo netop arbejdet med de stille unge i satspuljeforhandlingerne, og vi har haft et godt samarbejde.

Det er heller ikke sådan, at der ikke sker noget i kommunerne, men der er selvfølgelig kommuner, der gør det væsentligt bedre end andre, og vi skal samtidig huske på, at der i Danmark er forskellige problemer, alt efter om det er i de store byer eller i mindre provinsbyer. Derfor er det vigtigt, at der vises en høj grad af tillid, ligesom der også skal være fleksibilitet i det, der bliver lovgivet om, for ellers bliver det jo bare bureaukrati og signalpolitik, og det er der jo ingen der ønsker.

Det, som vi har diskuteret i Dansk Folkeparti, er, hvordan vi ser de stille unge og de utilpassede unge; hvordan vi bliver opmærksomme på denne gruppe, inden vi ser piger og drenge, der skærer i sig selv. Vi kender også til, at når de unge virkelig kalder på hjælp, gør de det ofte med et selvmordsforsøg, og det jo netop det, vi skal forhindre.

Vi er meget optaget af, hvordan folkeskolens placering er i forhold til disse problemer. Derfor mener vi, det er vigtigt, at netop folkeskolelærerne i forbindelse med deres uddannelse får et større indblik i de signaler, som stille, utilpassede unge sender. Men jeg tror desværre ikke på, at firkantet lovgivning på et meget følsomt område altid er løsningen, men at oplysning derimod er meget vigtig. Derfor er vi i Dansk Folkeparti meget enige i forslaget om oplysning til alle 8. klasser, for vi tror faktisk, at det ville flytte rigtig meget. Det ville sætte fokus på spørgsmålet år efter år, både for eleverne og ikke mindst for lærerne. Men hvordan skal det ske? Vi mener, det skal ske meget fleksibelt, men det bør ske.

Med hensyn til tilbud er der faktisk rigtig mange tilbud til unge i dag. Med få klik på musen kan unge komme i kontakt med en del tilbud 24 timer i døgnet, men igen: Oplysning om disse tilbud er selvfølgelig utrolig vigtig.

Der er også lagt op til uddannelse af de frivillige, og her må jeg sige, at jeg godt kan blive lidt i tvivl. Vi er selvfølgelig slet ikke imod uddannelse, og jeg tror også, der ligger en kvalitet i, at unge kan få kontakt til en anden ung og andre, som ikke virker tekniske eller bruger fagudtryk, men er mennesker, som både har lyst til at tale og lyst til at lytte.

Derfor vil jeg sige her til sidst, at forslaget er et rigtig godt oplæg til diskussion. Der er gode elementer i det, og vi vil gerne tilskynde til, at

der arbejdes for det i forslaget, som omhandler oplysning på folkeskoleområdet. Men som helhed kan vi ikke støtte forslaget.

Kl. 16:16

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Vivi Kier som ordfører.

Kl. 16:17

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Det beslutningsforslag, som vi står med i dag, omhandler et emne, som jo desværre er meget aktuelt. Med jævne mellemrum bliver der sat fokus på unge mennesker, der gør selvmordsforsøg. Det er altid dybt, dybt tragisk og rigtig svært at forstå, at unge mennesker synes, at den eneste udvej er at prøve at tage deres eget liv.

De udsendelser, vi senest har set, er udsendelserne om Panodilpigerne, og jeg vil faktisk gerne her i dag sige tusind tak til de unge og de forældre, der har medvirket i de udsendelser, for de har jo netop ved at medvirke i sådan en udsendelse været med til at sørge for, at vi kan snakke om det og aftabuisere det at synes, at livet pludselig bliver så svært, at man egentlig prøver at vælge det fra. Måske ønsker man i virkeligheden ikke at vælge det fra, men selvmordsforsøget er måske nok så meget et råb om hjælp. Derfor er det et meget, meget sympatisk forslag, vi står med, om noget, vi jo alle sammen gerne vil kunne gøre noget ved.

Fra konservativ side kan vi ikke støtte beslutningsforslaget, som det ligger. Jeg mener, at de tiltag, der er nævnt her, faktisk er nogle tiltag, som kommunerne har mulighed for at kunne gøre, og som nogle kommuner gør, måske ikke alle kommuner. Og så synes jeg også, at vi skal hæfte os ved, at vi faktisk – nu står jeg lige pludselig og bliver i tvivl om, hvorvidt det er i Sundhedsudvalgets eller i Socialudvalgets regi – er blevet enige om at lave en høring om de her unge og om, hvad vi kan gøre for at støtte op om dem, der lige pludselig synes, at selvmord kunne være en udvej på de problemer, de står over for, og man kunne få en snak med Livslinien.

Men jeg tror, at vi i forhold til de her udsatte unge og især de unge, som måske har det psykisk svært, er nødt til at tage et ansvar på os, også for andre end os selv, og vi er også nødt til at have en snak om en holdningsændring. Overskriften kunne jo også lyde: Har du talt med dit barn i dag? Jeg har prøvet at følge nogle af de her forældre og deres børn, og det tragiske er jo, at forældrene ikke når at observere, at børnene egentlig har det svært. Er vi så stressede alle

sammen, selv om vi egentlig kun arbejder 37 timer om ugen, at vi ikke giver os tid til at tale med hinanden? Jeg ville gerne have, at vi tog en debat om, hvor gode vi som kollegaer er til at lytte til hinanden og ærligt høre efter, når man spørger: Hvordan har du det i dag? Det synes jeg vi alle sammen kunne lære noget af.

Så jeg synes, at temaet og bemærkningerne i lovforslaget er fuldstændig korrekte, men vi kan ikke støtte det, som det ligger.

Kl. 16:19

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 16:19

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er rigtig godt, hvis der kommer noget fokus på de unge, der ikke er udadreagerende, men indadreagerende. Det er, som andre også har været inde på, tankevækkende, når man ser, hvor mange tiltag der indimellem bliver sat i værk, hvis der er nogen, der reagerer udad over for andre, men hvor lidt der bliver sat i værk, hvis folk reagerer indad og begynder at skade sig selv eller bare går rundt og har det rigtig, rigtig dårligt. Så derfor synes jeg, det er fint, at Det Radikale Venstre fremsætter det her beslutningsforslag, så vi får mulighed for at diskutere, hvad det er for nogle initiativer, der kan være behov for at tage.

Jeg tror, at der er behov for at gøre noget ekstra, som der også bliver foreslået her, men jeg er lidt betænkelig ved forslaget om noget SSP-lignende med frivillige foreninger – jeg vil i hvert fald gerne høre noget mere om, hvad det er, Det Radikale Venstre lægger op til. Jeg synes, det er rigtig, rigtig vigtigt med frivillige foreninger på det her område – der er overhovedet ingen tvivl om, at dem kan vi ikke undvære – men derfra og så til at udveksle personfølsomme oplysninger, som man gør i SSP-samarbejdet, er der alligevel et skridt, og jeg mener, det er væsentligt at få nærmere belyst, hvad det er, De Radikale forestiller sig her.

Jeg tror også, man er nødt til at se på, at det mange af de steder, hvor de unge kommer i dagligdagen, ville hjælpe, hvis der var flere ressourcer, hvis der var flere voksne, som i hverdagen havde tid til at snakke med de unge – også dem, der er stille – både i skolen, i fritidshjemmet, i fritidsklubberne, ungdomsklubberne osv. Det ville hjælpe, hvis der var ordentlig tid til at tage sig af dem, der har et behov, og tid til også at tage sig af dem, man kan se har et behov, men

som ikke selv råber højt op om det. De, der råber højt, opdager man som regel – det er ikke altid, at der så bliver gjort noget, men man opdager dem – men de, der bare er stille, bliver ofte ikke opdaget. Så langt mere tid, dvs. flere voksne i hverdagen, vil være en stor hjælp.

Så var fru Vivi Kier inde på forholdet mellem familie og arbejdsliv, og der er det jo besynderligt med hensyn til den Familie- og Arbejdslivskommission, som regeringen selv nedsatte, og som jo pegede på en række initiativer, som man burde se på, og som prøvede at rejse en debat om, hvordan vi kan få familie og arbejdsliv til at hænge sammen, at det jo ligesom ikke førte til noget som helst – ikke, at jeg var enig i alle de forslag, de kom med, men de prøvede faktisk at rejse en debat om, at vi skal se på, hvordan vi indretter samfundet, så familie- og arbejdsliv kan hænge sammen; det er der i den grad brug for. Rigtig mange mennesker – både de voksne, der går på arbejde, og vores børn og unge – kan ikke holde til den måde, vi har indrettet samfundet på i dag. Der er altså behov for, at vi ser på, hvordan ens arbejdsliv kan hænge sammen med, at man har et familieliv, og hvordan vi sikrer, at man bor tæt på sit arbejde, så man ikke har mange timers transport. Men der er også behov for at se på, hvordan vi sikrer, at det arbejdsliv, man har, ikke tømmer en så meget for ressourcer, at man ikke har noget energi tilbage, når man kommer hjem, men at man tværtimod har lige så meget energi med sig, når man går hjem fra arbejde, som man havde, da man kom på arbejde – altså en bæredygtighedstankegang også i forhold til vores arbejdsliv. Det ville hjælpe meget, tror jeg, at man begyndte at sikre en større sammenhæng der.

Så er der selvfølgelig brug for nogle af de særlige initiativer, som De Radikale peger på, med noget intensiv hjælp og selvfølgelig også gratis psykologbistand – det kommer vi også til at diskutere senere i forbindelse med andre beslutningsforslag, der er fremsat – og i høj grad også efteruddannelse, videreuddannelse, supervision osv. til alle de voksne, der særlig arbejder med selvmordstruede unge, men i høj grad også dem, der arbejder inden for hele det store område, hvor man normalt kommer i kontakt med børn og unge, og som har godt af at kunne se forskellige signaler og har brug for at vide, hvordan man så skal reagere i de forskellige tilfælde.

Så er der jo altså også brug for, at vi kommer meget længere ud med debatten og får ændret holdningerne i samfundet, så det bliver mindst

lige så legalt at diskutere psykisk helbred, som det er at diskutere fysisk helbred; så vi bliver i stand til at tage den debat og bliver i stand til at interessere os for det, så det ikke er noget, man skammer sig over, hvis nogen tæt på en eller man selv har nogle psykiske problemer, har en psykisk sygdom, men at det faktisk er noget, det er lige så meget i orden at tale om og lige så vigtigt at tale om som fysiske sygdomme.

Kl. 16:24

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Ordføreren for forslagsstillerne, fru Marianne Jelved.

Kl. 16:24

(Ordfører for forslagsstillerne)

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne takke for en forholdsvis positiv modtagelse af forslaget. Jeg synes, at der er mange af ordførerne og sådan set også ministeren, der har tilkendegivet, at der er mange positive ting i forslaget, men at de ikke kan støtte det, som det ligger her. Det må vi i Det Radikale Venstre selvfølgelig tage til efterretning.

Jeg vil godt hæfte mig ved et par enkelte bemærkninger. Jeg noterede mig, at ministeren har åbnet for, at vi kan inddrage problemstillingen, de nævnte forslag og andre ting i andre sammenhænge, når vi tager fat på arbejdet til efteråret. Sådan forstod jeg det, så jeg går ud fra, at det er i forbindelse med satspuljeforhandlingerne. Det vil jeg gerne kvittere positivt for.

Så vil jeg bl.a. inspireret af Venstres ordførers bemærkninger sige, at det er rigtigt, at det her er nogle kendte redskaber, som allerede bruges nogle steder, men sådan er det med rigtig mange af de ting, som vi arbejder med. Det er også sådan, når vi taler om Barnets Reform, og når vi taler om Familieambulatoriet, der i anførselstegn eksporteres fra hovedstaden til de andre fem regioner, fordi det viser sig, at det er nogle redskaber, der er rigtig gode, og en måde at arbejde på, som er rigtig god, og som hjælper. Så det er der ikke noget nyt i.

Men selv om alle disse redskaber i forskelligt omfang kendes og findes rundt omkring i kommunerne, er der alligevel sket en tredobling af selvmordsforsøg blandt de 15-19-årige siden 1990, så det, der sker ude omkring, er jo ikke godt nok.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi har fokus på problemstillingen, og at vi, som også Dansk Folkepartis ordfører gjorde opmærksom på, ikke kun skal reagere i forhold til de udadvendte og meget synlige unge, men også forholde os til

de stille unge, som vi har lidt vanskeligere ved at få øje på i den daglige trummerum.

Jeg noterede mig også, at Dansk Folkepartis ordfører især gjorde opmærksom på Psykiatridens bus til 8. klasserne. Det er noget, som virkelig viser, at det fungerer godt. Men det er jo bare ikke gratis, og det er derfor, at Folketinget også må interessere sig for, at vi får udviklet og udbredt de redskaber, som faktisk har en positiv betydning for at forebygge det, man kan kalde den enkeltes personlige katastrofe. Så det noterede jeg mig at der er støtte til og håber, at vi kan fortsætte det samarbejde, der ligger i den tilkendegivelse fra Dansk Folkepartis ordfører.

Det, der er vigtigt, er, at vi også lærer alle de professionelle voksne i skolerne, ungdomsklubberne og andre steder, hvor de store børn og unge færdes, at få øje på de signaler, som sendes fra netop de her unge. Når vi peger på muligheden for at etablere et samarbejde mellem skole, socialforvaltning og de frivillige organisationer, så tænker vi altså på de frivillige foreninger.

Det er jo ikke unormalt, at en folkeskolelærer kan henvende sig til en idrætsforening eller en anden frivillig forening i kommunen og sige, at han har en elev, som ville have rigtig meget glæde af at få en hjælpende hånd, hvis man i øvrigt kunne få hende til at melde sig ind i den forening, for hun har faktisk brug for de sociale relationer, som hun kan knytte i foreningslivet. Det er jo en måde at lade en voksen, som er en betydningsfuld voksen for den unge eller det store barn, hjælpe med at skabe de kontakter og relationer, som den unge kan lære af og dermed kan lære at udvikle sociale fælle-skaber. Det er sådan set også det, der er meningen med, at vi voksne er sammen om det.

Det er selvfølgelig sådan, som De Konservatives ordfører sagde, at vi også skal tænke over vores eget ansvar for familien – det er jeg fuldstændig enig i – men vi har også som professionelle voksne omkring børn og unge et ansvar for at prøve at give dem en hånds-rækning. Det værste er jo at blive svigtet hjemme, men det er også meget, meget slemt at blive svigtet anden gang af en voksen – det kan være en lærer eller pædagog, som ikke får øje på det eller ikke holder fast i den hånd, der er brug for at blive holdt fast i.

Jeg vil gerne samlet sige: Der er ikke noget nyt i de redskaber, der er samlet her. Vi anerkender bare i Det Radikale Venstre, at det koster penge, hvis vi vil have dem udbredt. Det er vi parate til at finde midler til. Vi kvitterer for den positive modtagelse, der trods alt har været – og

også fra Socialdemokraterne, der har støttet pænt op om det. Og jeg skal hilse fra SF's ordfører, som beklager, at hun ikke kan være til stede, og sige, at hun også støtter det. Så jeg håber, at det bliver en del af satspuljeforhandlingerne, og at vi kan snakke om det til efteråret.

Kl. 16:29

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

8) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 109:

Forslag til folketingsbeslutning om at give udsatte borgere en social lods.

Af Marianne Jelved (RV) m.fl.

(Fremsættelse 24.02.2009).

Kl. 16:29

Forhandling

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Velfærdsministeren.

Kl. 16:29

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Min reaktion på forslaget her ligner egentlig meget min reaktion på B 108. Vi ved jo godt, at noget af det, der kan være brug for, er, at der er en person, som er sådan et holdepunkt. Det er derfor, vi også i lovgivningen har lavet en fast voksenkontakt og mentorordninger for unge. Men omvendt kan man jo også sige, at der jo ikke er noget til hinder for, at kommunerne og kommunalbestyrelserne i dag beslutter at gennemføre det, der ligger i forslaget her, altså at der er sådan en koordinerende person. Der må man jo hele tiden også have den her afvejning af, hvor meget vi skal gå ind og træffe beslutninger om tilrettelæggelsen af arbejdet i den enkelte kommune.

Når jeg læser de to forslag fra Det Radikale Venstre, kan jeg ikke lade være med at ihukomme hele overskriften om en tillidsreform. Det er

jo rigtigt, at vi alle sammen frygtelig gerne ville have, at man ude i den enkelte kommune gjorde det, der skulle til, og brugte de der udmærkede redskaber og muligheder, der er i loven. Men samtidig må vi jo gentagne gange konstatere, at det ikke sker.

Så derfor er min holdning også her at sige, at vi står over for et stort område, nemlig udsatte børn og forældre, og nogle af de forældre vil jo også være nogle af dem, som har svært ved at finde ind på arbejdsmarkedet. Derfor synes jeg, vi har en helt unik mulighed for at bruge det som udgangspunkt for at se, hvor meget vi skal gå ind og stille konkrete forslag til tilrettelæggelsen af arbejdet. Vi skal passe på med at lave en masse løsevne forslag, vi skal netop se det her i sammenhæng med, hvad Folketingets ansvar er, hvad kommunalbestyrelsens ansvar er, hvad forvaltningens ansvar er, og hvor meget af det vi skal sige skal ligge i den beslutning, som kommunalbestyrelsen træffer.

Så jeg er med på, at hele tankegangen, der ligger i, at man har sådan et holdepunkt, er god, men jeg synes, vi skal passe på med bare lørevet at lave en vedtagelse her i Folketinget, og derfor synes jeg, det er noget, vi skal arbejde videre med i de der lidt større ting, som vi under alle omstændigheder forhåbentlig i fællesskab skal have styr på.

Kl. 16:32

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ministeren. Fru Sophie Løhde som ordfører.

Kl. 16:32

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Man kan ikke være uenig i det, som ministeren indledte med, nemlig intentionen om at sikre socialt udsatte et godt, sammenhængende og koordinerende forløb. I forhold til det konkrete beslutningsforslag er jeg meget enig med ministeren, som påpeger, at det måske ikke indeholder så meget nyt i forhold til de muligheder, der allerede eksisterer i dag. Hvis det ønskes, kan kommuner jo frit have koordinerende sagsbehandlere, ligesom kommunerne og regionerne jo også har gode muligheder for at koordinere den sociale indsats. Derudover har de sat en række nye spændende tiltag i gang godt hjulpet på vej af en række puljer. Man kan jo, hvis man kigger ud over det ganske land, se, at tiltagene spænder ganske vidt.

Det er jo ikke det samme, som at alting foregår fuldstændig, som det skal i kommuner og